

661210 พิธีไหว้ครูบูชาพ่อ งานศิษย์เก่าไหว้ครูบูชาพ่อ ครั้งที่ 1

<https://www.boonniyom.net/53696.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/1zSvuiNPAJcbl3QtyBuilbfeBjmZyOGle/edit?usp=sharing&ouid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true>

ดาวโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/1iy1zrVoSZbyYr7l5WhHFhEp_sKC0-9c2/view?usp=sharing

ดูวิดีโอที่ <https://fb.watch/oQSydg3rfC/>

มีชัย คำบรรยาย https://youtu.be/6Vr3_HFcHFw

ดูภาพนิ่งที่

<https://www.facebook.com/SamanaBodhiirak/posts/pfbid0bYWXb4YUk3f8uQj4HDDX92sGTsmsR9B1bEJfEtYDn2F1QwCTHkZcdY8KhgQgwGSil>

พ่อครูให้โอวาท

วันอาทิตย์ที่ 10 ธันวาคม 2566 บวร ราชธานีอโศก

พิธีถวายตันโปธิ์ทองแก่พ่อครู มีครุหินชนวน อโศกตระกูล มอบตันโปธิ์ทองแก่พ่อครู จากนั้นตัวแทนแต่ละสถาบันมอบพานไหว้ครูแก่พ่อครู ประกอบด้วย 10 สถาบัน

1. โรงเรียนพุทธธรรมวันอาทิตย์
2. สมาคมนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม(นศ.ปธ.)
3. โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก
4. โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตือโศก
5. โรงเรียนสัมมาสิกขาศีระอโศก
6. โรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศก
7. โรงเรียนสัมมาสิกขาสีมาอโศก
8. โรงเรียนสัมมาสิกขาภูผาฟ้าน้ำ
9. โรงเรียนสัมมาสิกขาศาลืออโศก
10. สัมมาสิกขาหินผาฟ้าน้ำ

ประวัติแต่ละโรงเรียน

1.ลำดับแรกโรงเรียนพุทธธรรมวันอาทิตย์

โรงเรียนพุทธธรรมวันอาทิตย์ได้กำเนิดขึ้นใน พ.ศ. ๒๕๒๓ เพื่อสอนลูกหลานญาติธรรมที่มาทำบุญฟังธรรมทุกวันอาทิตย์

เป้าหมายของการก่อเกิดโรงเรียนนี้ ก็เพื่อจัดสรรธรรมะที่เหมาะสมกับเด็กๆ อีกประการหนึ่งก็ให้ผู้ปกครองที่พาเด็กๆ มาพุทธสถานสันตืออโศก กทม. ด้วยนั้น ได้ฟังธรรมจากพ่อครู ท่านสมณะ และสิกขมาตุ โดยไม่ต้องกังวลกับพฤติกรรมของเด็กๆ ที่พามาด้วย ซึ่งส่วนใหญ่จะไม่ค่อยนั่งสงบนิ่งฟังธรรมได้เช่นผู้ใหญ่

ต่อมาทางโรงเรียนพุทธธรรม ได้จัดค่ายอบรมธรรมะให้กับเด็กๆ ในช่วงเทศกาลสงกรานต์ เพราะมีเด็กๆ พุทธธรรมมาขอรับรองให้ทาง

คณะครูพุทธธรรมได้จัดค่ายอบรมในช่วงนี้ ซึ่งเป็นช่วงปิดเทอม เพื่อจะได้เกิดสาระแก่ชีวิตในช่วงปิดเทอมด้วย

ทางสมณะ สิกขมาตุ และคณะครูพุทธธรรม จึงได้จัดค่ายอบรมธรรมะแก่เด็กๆ โดยใช้ชื่อว่า ค่าย “ยุวพุทธทายาท” จัดครั้งแรกที่ชุมชนปทุมอโศก จ.นครปฐม

ต่อมาทางสมณะ สิกขมาตุ คณะครูพุทธธรรม และผู้ปกครองนักเรียนพุทธธรรมได้ก่อตั้งเป็น “ชมรมสมาสิกขาพุทธธรรม”

ปัจจุบันนักเรียนพุทธธรรมหลายคนก็ได้มาเรียนต่อโรงเรียนสมาสิกขา จนจบการศึกษาไปแล้วหลายรุ่น

2. ลำดับที่สองสมาคมนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม หรือ กลุ่มนศ.ปธ

เดือนพฤษภาคม พ.ศ 2524 ในเทศกาลงานวิสาขบูชา 24 ณ สวนลุมพินี ได้มีการประชุมก่อตั้ง กลุ่มรามบูชาธรรม จนเกิดการจัดกิจกรรมงาน "รามบูชาอาสาฬหะ 24 "ขึ้น ณ ลานพ่อบุณมหาวิทยาลัยรามคำแหง เหตุครั้งนั้น ถือเป็นจุดเริ่มต้นของขบวนคนหนุ่มสาวนักศึกษา ภายใต้การดูแลของนักบวชชาวอโศก ..อันมีพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เป็นต้นทาง เพื่อเผยแพร่วรรณะ และอาหารมังสวิรัต แก่ชาวรามคำแหงและชาวไทยที่สนใจเรื่อยมา การก่อเกิดของกลุ่มรามบูชาธรรม ได้เป็นที่รวมตัวของคนหนุ่มสาว รุ่นแล้ว รุ่นเล่า จากพี่ สุ่นอง จากเพื่อน สู้เพื่อน ทำกิจกรรมต่อเนื่องมาหลายปี ในปี 2536 เกิดการร่วมมือ ร่วมใจ กับนักศึกษาจากหลายสถาบันในการทำกิจกรรมและปฏิบัติธรรมตามแนวทางของชาวอโศกมากขึ้น จากกลุ่มรามบูชาธรรมเป็น ชมรมนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม และในปี 2540 มีการร่วมจัดตั้งสโมสรศิษย์แก่นักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม จนถึงปี 2547 กลุ่มรามบูชาธรรมและสโมสรฯ จึงได้ยกระดับการทำงาน ให้เข้มแข็ง และแข็งแกร่งยิ่งขึ้น จึงมาเป็น "สมาคมนักศึกษาผู้

ปฏิบัติธรรม" หรือ นศ.ปธ." ซึ่งถือว่าได้เป็น ๑ ใน ๙ องค์ของชาว
อโศกมาจนถึงปัจจุบันนี้.

3.ลำดับที่ 3 โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก

โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศกเริ่มต้นจากการจัดกลุ่มการ
ศึกษาทางไกลสัมมาสิกขา หรือ กศน.ซึ่งเปิดรับระดับมัธยมต้น ใน
ปี พศ.2534 และได้ดำเนินการก่อตั้งโรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก
ในระบบสามัญศึกษา อยู่ภายใต้การกำกับของสำนักงานคณะ
กรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในปี 2535 จนถึงปัจจุบัน

โดยมีครูผู้ก่อตั้ง ดังนี้ ครูหินชนวน อโศกตระกูล -ครูแรงเกื้อ ชาวหิน
ฟ้า - อาหมอฝากฟ้าหนึ่ง อโศกตระกูล ผู้อำนวยการโรงเรียนท่าน
แรกคือคุณครูอุทิน โพธิ์แก้ว และ ผู้อำนวยการโรงเรียนปัจจุบันคือ
ดร.ใจกลั่น นาวาบุญนิยม จากอดีตถึงปัจจุบันมีนักเรียนที่ผ่านระบบ
การศึกษาจากโรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศกทั้งสิ้น 740 คนและ จบ
การศึกษามัธยมตอนปลายในเครือโรงเรียนสัมมาสิกขา ทั้งสิ้น 241
คน

4.ลำดับที่ 4 โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตือโศก

ประวัติความเป็นมาการจัดการศึกษาของบวรสันตือโศก

แรกเริ่มจัดเป็นกลุ่มการศึกษาทางไกลสัมมาสิกขา อยู่ใน
กำกับของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร เริ่มจัดการ
เรียนการสอนภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 เปิดสอนตั้งแต่ระดับ
ประถมศึกษา – ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ปีการศึกษาแรกมีนักเรียน จำนวน 60 คน มีครูกิจกรรมและ
ครูดูแลความเป็นอยู่ จำนวน 13 คน กลุ่มการศึกษาทางไกลสัมมา

ศึกษาได้ดำเนินการจัดการศึกษาดังแต่ปีการศึกษา 2534-
ปีการศึกษา 2537 รวมเวลา 4 ปี

ต่อมาได้ขอเปลี่ยนแปลงการจัดการศึกษา เป็นแบบระบบ
สามัญศึกษา อยู่ในกำกับของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการ
ศึกษาเอกชน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2538 – ปัจจุบัน

เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 บวรสันติอโศกจัดการ
ศึกษามารวมเป็นเวลา 32 ปี มีผู้สำเร็จการศึกษา 27 รุ่น จำนวน 307
คน ดังนี้

จำนวนนักเรียน ระดับ ม.ต้น	ชาย	หญิง
152	63	89
จำนวนนักเรียน ระดับ ม.ปลาย		
155	84	71
รวม	147	160
รวมทั้งหมด	307	

5.ลำดับที่ 5 โรงเรียนสัมมาสิกขาศีระอโศก 2540

ชุมชนศีระอโศก เริ่มให้ความสำคัญกับการศึกษาของเยาวชน
มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ระยะแรก เรียกว่า “แข่งแขวน้อยเรียนธรรม”

ในปี พ.ศ. 2540ได้จัดตั้งโรงเรียนสัมมาสิกขาศีระอโศก และ
วิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมมาสิกขาศีระอโศก ผู้อำนวยการโรงเรียน
สัมมาสิกขาศีระอโศกคนปัจจุบัน นางสาวดา เริงฤทธิ์ ผู้อำนวยการ
วิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมมาสิกขาศีระอโศก นางสาวอุณเฑาะว์ สิงห์คำ

ข้อมูลนักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขาและวิทยาลัยศึกษาสัมมาสิกขาศีระชะอโศกมีดังนี้

1.นักเรียนผ่านระบบการศึกษาจากสายสามัญโรงเรียนสัมมาสิกขาศีระชะอโศกทั้งสิ้น 1,502 คน

2.นักเรียนอาชีวศึกษาที่สำเร็จการศึกษาทั้งสิ้น 322 คน

3.นักเรียนระดับ ปวช.ที่จบการศึกษาในปี พ.ศ. 2565 จำนวน 5 คน

4.นักเรียนระดับ ปวส.ที่จบการศึกษาในปี พ.ศ. 2565 จำนวน 2 คน

5.นักเรียนสายสามัญ ม.6 ที่จะจบในปีการศึกษา 2565
จำนวน 5 คน

6.ลำดับที่ 6 โรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศก 2541

โรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศก เกิดจากชุมชนราชธานีอโศก ที่มีชาวชุมชนเป็นคนรักาศิล วัฒนธรรมจากอบายมุข รับประทานอาหารมังสวิรัต มาทำงานเสียสละ ไม่มีค่าตอบแทนได้มาอยู่ร่วมกัน

ปี พ.ศ. 2539 ชาวชุมชนได้ร่วมกันจัดตั้งกลุ่มการศึกษาทางไกล สังกัดการศึกษานอกโรงเรียนโดยเปิดสอนหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในปี พ.ศ. 2541 ทางชุมชนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการเปิดโรงเรียนสัมมาสิกขา จึงมีนโยบายให้ชาวชุมชนที่เคยประกอบอาชีพเป็นครูให้ช่วยกันจัดตั้งโรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศก โดยในปีการศึกษาแรกได้เปิดรับสมัครนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4

และได้รับอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนสัมมาสิกขาอย่างเป็นทางการ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ได้ในปี พ.ศ. 2546 เปิดสอนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ผู้อำนวยการท่านแรก คือ ดร.มิ่งหมาย มุ่งมาจน (2546-2552) ท่านที่ 2 นายอุดม ศรีเชียงสา (2552-2563) และผู้อำนวยการโรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศกคนปัจจุบัน คือ นางโอวาท วาริสระ จากอดีตถึงปัจจุบันมีนักเรียนที่ผ่านระบบการศึกษาจากโรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศกทั้งสิ้น จำนวน ประมาณ 768 คน และจบระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) จำนวน 163 คน

จวบจนกระทั่งในปี พ.ศ.๒๕๕๓ ได้เปิดโรงเรียนสัมมาอาชีวศึกษาราชธานีอโศก สังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี เปิดสอนตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เปลี่ยนชื่อจาก โรงเรียนสัมมาอาชีวศึกษาราชธานีอโศก เป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมมาสิกขาวิชาราม

ผู้อำนวยการวิทยาลัยคนปัจจุบันคือ นางสาวนุชนาฏ จันทร ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งจนถึงปัจจุบัน มีนักศึกษาที่ผ่านรั่ววิทยาลัยทั้งหมด 174 คน

สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัย ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จำนวน 48 คน

ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จำนวน 41 คน

7.ลำดับที่ 7 โรงเรียนสัมมาสิกขาสีมาอโศก 2542

โรงเรียนสัมมาสิกขาสีมาอโศกเริ่มต้นจากการเปิดรับนักเรียน กศน.การศึกษาทางไกล สังกัดการศึกษานอกโรงเรียน ในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ โดยมีผู้ร่วมก่อตั้งรุ่นแรก 3 ท่าน ดังนี้

1.ครุคู่ฟ้า (อดีตสมณะ)

2.ครุ कोई ขาวห็นฟ้า

3.ครุเย็นใส สุธรรมเกษม

ซึ่งมีนักเรียนประมาณ 10 คน ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ มีการเปลี่ยนระบบ เป็นโรงเรียนสัมมาสิกขาสีมาอโศก ขึ้นกับสาขาโรงเรียนสัมมาสิกขาศีระอะโศก ซึ่งมีนักเรียนทั้งสิ้น 17 รุ่น ผ่านระบบการศึกษาจากโรงเรียนสัมมาสิกขาสีมาอโศกประมาณ 167 คน และจบการศึกษามัธยมตอนปลาย (ม.6) ทั้งสิ้น 32 คน และในปี พ.ศ.2565 มีนักเรียนที่จบการศึกษาจำนวน 1 คน คือนายศุภกิจ ไชยศุภมง ซึ่งถือว่าเป็นนักเรียนคนสุดท้ายของโรงเรียนสัมมาสิกขาสีมาอโศก ปัจจุบันโรงเรียนสัมมาสิกขาสีมาอโศกไม่มีนักเรียน

8. ลำดับที่ 8 โรงเรียนสัมมาสิกขาภูผาฟ้าน้ำ

ในปี พ.ศ.2538 เริ่มต้นจากการเปิดรับนักเรียนพุทธธรรมวันเสาร์ ที่ลานนาอโศก

ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ.2539 เปิดรับนักเรียนระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ตั้งชื่อให้ “อนุบาลหลานปู่”

จวบจนในปี พ.ศ.2541-พ.ศ.2543 มีการจับมือร่วมกัน จากหลายส่วน เพื่อก่อตั้งโรงเรียนสัมมาสิกขา ภูผาฟ้า น้ำ โดยมีครูหลายท่านมาช่วยสอนตั้งแต่เปิดโรงเรียนพุทธธรรม ซึ่งได้ลาออกจากอาชีพครูที่ทำงานอยู่ก่อน จำนวน 6 ท่าน รวมกับชาวชุมชนภูผาฟ้า น้ำ ผู้ปกครองที่เป็นญาติธรรมจำนวน 10 ท่านโดยประมาณ ซึ่งได้ร่วมกันวางแผนการเรียนการสอน โดยมีสมณะลานศิลป์ วชิโร เป็นสมณะที่ปรึกษา

ปี พ.ศ.2544 เปิดรับสมัครนักเรียนดำเนินการเรียนการสอนอยู่ที่พุทธสถานภูผาฟ้า น้ำห้องเรียนที่ 1 มาจนถึงปี พ.ศ.2548

ปี พ.ศ. 2549 ย้ายการเรียนการสอนมาอยู่ที่บ้านพืชผักถือเป็นห้องเรียนที่ 2 โดยมีสมณะพอลจิง สัจจาสโก เป็นสมณะที่ปรึกษาดำเนินการเรียนการสอนมาถึงปี พ.ศ.2555 รวมนักเรียนห้องที่ 1 และ 2 จบระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และ มัธยมศึกษาตอนปลาย ประมาณ 40 คน

ปี พ.ศ.2556 ย้ายการเรียนการสอนมาอยู่ที่พุทธสถานลานนาอโศก ถือเป็นห้องเรียนที่ 3 ดำเนินการเรียนการสอนในระบบแม่ไก่ลูกไก่ โดยมีสมณะบินบน ถิรจิตโต(อาจารย์หนึ่ง)เป็นสมณะที่ปรึกษาซึ่งมีนักเรียนที่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ประมาณ 30 คน

9. ลำดับที่ 9 โรงเรียนสัมมาสิกขาศาลือโสศก

แรกเริ่มคือการเปิดรับนักเรียนกลุ่มการศึกษาทางไกล หรือ กศน.ในปี 2537 จวบจนถึงปี 2541 ได้เปิดโรงเรียนสัมมาสิกขาศาลือโสศกซึ่งขึ้นกับสาขาโรงเรียนสัมมาสิกขาศิระะ ต่อมาในปี พ.ศ. 2547 ได้ดำเนินการขอเปลี่ยนแปลงการจัดการศึกษา เป็นแบบระบบสามัญศึกษา อยู่ในกำกับของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และได้รับอนุญาตในปี พ.ศ. 2549 ซึ่งเปิดรับเฉพาะมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อเข้าปี พ.ศ.2550 ได้ขยายเปิดรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ม.4-5-6

โดยมีคณะร่วมก่อตั้งดังนี้

- 1.สมณะมีอมัน ปุรณโกโร
- 2.ครูอำไพพร พัวพิพัฒน์พงษ์
- 3.ครูไพโรศील ศิริวัฒนธนา

นักเรียนที่ผ่านระบบการศึกษาของโรงเรียนศาลือโคกทั้งสิ้น 160 คน จบมัธยมตอนต้น 115 คน และจบมัธยมตอนปลาย 45 คน ได้ดำเนินการกิจการของโรงเรียนมาถึงปี พ.ศ.2565 จึงได้แจ้งยกเลิกกิจการโรงเรียนสัมมาสิกขาศาลือโคก

10.ลำดับที่ 10 โรงเรียนสัมมาสิกขาหินผาฟ้า น้ำ จังหวัดชัยภูมิ

โรงเรียนสัมมาสิกขาหินผาฟ้า น้ำ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2 เดิมเปิดเป็นสาขาของโรงเรียนสัมมาสิกขาศรีชะอโคก ระหว่าง พ.ศ. 2544 – 2545 ได้รับอนุญาตให้ จัดตั้งเป็นโรงเรียนอยู่ในกำกับของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม การศึกษาเอกชน ประเภทสามัญศึกษา วันที่ 1 พฤษภาคม 2546 ได้ รับอนุญาตให้เปลี่ยนเป็นระดับประถมศึกษา – มัธยมศึกษาตอน ปลาย ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน และได้รับอนุญาตให้ เปลี่ยนเป็นโรงเรียนเอกชนการกุศล โดยเน้นการนำหลักพุทธ ศาสนามาประยุกต์ใช้ เพื่อพัฒนาผู้เรียน ตามหลักไตรสิกขา อย่างบูรณาการ เป็นการศึกษาบุญนิยม ตามระบบสาธารณโภคี ครู ไม่รับค่าตอบแทน ปัจจุบันมีครูที่ได้รับการบรรจุ จำนวน 11 คน ,ครู อาสาช่วยสอน 9 คน ,ครูฐานการเรียนรู้ 10 คน ,ครูผู้สอนพิเศษ 4 รูป, นักเรียน 40 คน

นางนวพร ขวัญสำราญ เป็นผู้รับใบอนุญาต และผู้จัดการโรงเรียน

นายแผนผา คงนาวัง เป็นผู้อำนวยการโรงเรียน

นักเรียนที่ผ่านระบบขึ้นทะเบียนนักเรียน ตั้งแต่เปิดโรงเรียน จนถึง ปัจจุบัน มีจำนวน **215** คน นักเรียนในระบบปัจจุบัน มีจำนวน **9** คน

ศิษย์เก่าปฎิญาณตน นำโดย อำนวย(ห้วยหิน)

**ข้าขอตั้งสัตย์ปฏิญาณในการนี้ ชีพพร้อมพลี เพื่อพุทธจนสุด
เศียร อารงรักษารับพระธรรมน่าน้อมเพียร ตราบจิตเจียร กาย
จบ ทุกภพภูมิ**

พ่อครูให้โอวาท

พ่อครูว่า... สิ่งต่างๆที่เกิด ทุกๆอิริยาบถที่เกิดขึ้นอยู่ที่นี่ พวกเรา
ไม่ได้ทำอย่างโลกๆ เขาต่างๆ คือทำแต่เฉพาะรูปแบบ ทำแต่เฉพาะ
พิธีกรรม มันไม่เข้าถึงจิตวิญญาณ แต่พวกเรานี้เน้นจิตวิญญาณ
เอาชีวิตจริงๆ ดำเนินจริงๆ ทำให้มีองค์ประกอบที่สมบูรณ์แบบจริงๆ

เช่น โรงเรียนของเราเป็นโรงเรียนที่ไม่ใช่โรงเรียนอย่าง
ที่ทางโลกเขาทำ คือแค่โรงเรียนในกล่อง แต่ของเราเป็นโรงเรียน
บวร โรงเรียนบวรมีความเป็นหนึ่งรวมทั้งสังคมของมวลมนุษย์ด้วยกัน
ทั้งหมดรวมกันอยู่ เรียกว่าบ้าน แล้วก็เจือไปด้วยธรรมะ ไม่ว่าจะเป็น
สงฆ์ ไม่ว่าจะเป็นภิกษุ สิกขมาตุ ผู้ที่ศึกษาปฏิบัติประพฤติตาม
พระพุทธเจ้า ก็อยู่รวมกัน ชิมชับ อยู่ชิดอยู่รวม ไม่ได้แยก ไม่ได้แบ่ง
เป็นการชิมชับกันอย่างลึกซึ้งทั้งกายวาจาใจ อยู่ประจำตลอด
นอกจากเวลานอนก็ตัวใครตัวมันเท่านั้นเอง

ทั้งความเป็นโรงเรียน ทั้งความเป็นบ้าน ทั้งความเป็นวัด มันรวม
กันเป็นหนึ่งเดียว 3 ใน 1 , 1 ใน 3 ซึ่งเป็นเรื่องที่ลึกซึ้ง เป็นเรื่องที่มี
ประสิทธิภาพ ที่ไม่ใช่ประสิทธิภาพธรรมดา การจะทำได้ให้มี
โรงเรียนแบบนี้ได้ต้องอาศัยจิตวิญญาณเป็นหลัก อาศัยปัญญา ที่
เข้าใจในจุดหมาย เข้าใจในองค์ประกอบ ที่เป็นพฤติกรรมรวม แล้วก็
จะเกิดผลอย่างไร เป็นความเข้าใจ

เพราะฉะนั้นผู้ที่ได้มาศึกษา ได้มาฝึกฝนตนเองในโรงเรียนของ
บวร ที่ชาวอโศกเราได้ก่อกำเนิดขึ้นมาในโลกใบนี้ มันจึงเป็นการ
ศึกษาที่มีหลักของการศึกษาของพระพุทธเจ้าก็มี ศีล สมาธิ ปัญญา

ส่วนเรื่องขององค์ประกอบที่อาศัย จะเป็นการเรียนตัวหนังสือ
เรียนเรื่องวิชาความรู้ที่เขากำหนดกันมาเป็นหลักสูตรอย่างนั้นอย่างนี้
แม้แต่เป็นการเรียนด้วยการฝึกหัด ประพฤติ ปฏิบัติ ลงมือกระทำ
ฝึกฝนกันจริงๆ พวกนี้เราเรียนจริง เรามีจริงๆ

โดยเราเน้นชีวิตของพวกเรา ของนักเรียน ชาวอโศกทั้งหลาย
เหล่านี้ เน้นมาสู่กสิกรรม เป็นงานหลักของชีวิต จะเป็นเรื่องของวิศวะ
ก็มีบ้าง แต่เราเน้นกสิกรรมเป็นเอก เพราะอาตมาเองเป็นผู้ที่เห็น
ความสำคัญ ว่ากสิกรรมนี้สำคัญกว่าแม้อุตสาหกรรมหรือวิศวกรรม
ก็ได้ทำ ทำมาจนกระทั่งบัดนี้ตามที่มีความเข้าใจ และก็นำมาให้
ปฏิบัติประพฤติกกัน

ถึงวันนี้ก็เห็นผลสำเร็จ ซึ่งความสำเร็จของเรานี้มันลึกซึ้งมาก
คนสามัญเขาจะมองไม่ออกว่า ผลมันเกิด ที่อาตมาได้สรุปรวมลงไป
ในคำว่า อิสระ สบาย สงบ อบอุ่น อิ่มเอม เกษมใส ใจเกื้อกูล และ
เพิ่มพูนการเสียสละ

แม้แต่คำสุดท้าย “เพิ่มพูนการเสียสละ” เป็นคำสุดท้าย ก็มี
ปลายเปิดเอาไว้ว่า ที่จบแห่งชีวิตจริงๆนี้คือ เป็นความจบด้วย
การเสียสละ ในชีวิตมนุษย์ไม่มีอะไรดีไปกว่าการเสียสละ และ
เสียสละอย่างมีปัญญา เสียสละอย่างเต็มใจ เสียสละอย่าง
เข้าใจที่จะเสียสละ และเสียสละอย่างหมดตัวหมดตน อย่างนี้
เป็นต้น

เป็นสุดยอดความรู้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ เท่าที่อาตมาเข้าใจและ
ก็นำมาถ่ายทอดสืบทอด **(พ่อครูไต่ดักด้วย)** ให้มันคงอยู่ ให้

คนได้มีคุณธรรมอันนี้ ต่อยอดไปจนกว่าจะหมดพุทธกัปของ
พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ก็มีจุดหมายเดียวกัน **(พ่อ
ครูไต่ดอกรด้วย)** มีเนื้อหาอันเดียวกัน สืบทอดมาถึงปัจจุบันนี้
ความรู้ของพระพุทธเจ้า 2500 กว่าปี 2566 นับตั้งแต่พระพุทธเจ้า
ท่านปรินิพพานสิ้นไปแล้วก็สืบทอดนับ พ.ศ. 1 มาจนถึง พ.ศ.นี้
2566 ปี สิ่งเหล่านี้ก็ยังมีเนื้อธรรมะอยู่ โดยเฉพาะเป็นโลกุตตรธรรม

สิ่งที่ยืนยันโลกุตตรธรรมได้ ก็คือ สังคมนั้นที่เป็นสังคมพุทธ ยัง
นำเนื้อหาของ สาราณียธรรม 6 เอามาประพจน์เป็นที่ปรากฏอย่าง
แท้จริง คือมีเป็นหมู่กลุ่มชุมชนอย่างพวกเราเป็นหมู่บ้านชุมชนของ
ชาวอโศก ของชาวพุทธแบบชาวอโศก ยังยืนยันความเป็นหมู่บ้าน
ชุมชนที่มีศีล 5 มีเนื้อธรรมะของพระพุทธเจ้า ไม่มีอบายมุข ไม่กิน
เนื้อสัตว์ อย่างนี้เป็นต้น เป็นเครื่องบ่งบอก เป็นเครื่องยืนยันว่า นี่คือ
สาระแก่นสารของศาสนาพุทธ และก็อยู่รวมกันอยู่อย่างมี
สาราณียธรรม 6 เมตตากายกรรม เมตตาวจีกรรม เมตตามโนกรรม

โดยเฉพาะจุด Climax จุดสูงสุดคือ สาธารณโภคี ทุกคน
ทำงานอยู่ในนี้เป็นหนึ่งเดียวกัน เป็นกงสี ทรัพย์ศฤงคาร ได้
รายได้ ผลประโยชน์อะไรได้มาก็เอามารวมเป็นหนึ่งเดียวกัน
เป็นกองรวมกินรวมใช้กัน เป็นกงสีใหญ่ กงสี เป็นภาษาจีน
ที่หมายถึงสังคมที่อยู่เป็นสาธารณโภคีนี้แหละ กงสีนี้แหละ
ลักษณะเดียวกัน รวมกัน แต่เหนือกว่ากงสีก็ตรงที่ว่า แม้ใครจะ
แยกออกไปแล้วก็ไม่มีสิทธิ์จะแบ่งแยกเอาทรัพย์สินส่วนกลาง
นี้แบ่งออกไป กงสีของจีนเขา ใครแบ่งแยกออกไปก็ยังเอา
ทรัพย์สินส่วนกลางออกไปด้วย แต่ที่นี้ไม่ สาธารณโภคีนี้ไม่
แบ่ง

สาธารณโภคี ลากหรือสิ่งที่รวมกันสร้างสรรค์ขึ้นมา เป็นประโยชน์โภคผลขึ้นมา ได้เท่าไรก็กินใช้ร่วมกันเข้ากองกลางชีวิตอยู่ตรงนี้ รวมกันอยู่ตรงนี้จนตาย อยู่กันอย่างญาติ อยู่กันอย่างพี่น้อง เกิดแก่เจ็บตายพึ่งพาอาศัยกัน อย่างอบอุ่น

เป็นคุณสมบัติของมนุษยชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่ใช้ทฤษฎีของพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติ จรณะ 15 วิชชา 8 เป็นหลักใหญ่

ถึงวันนี้อาตมาก็ยังภูมิใจที่ว่ายังนำเนื้อหาสาระสำคัญแก่นแท้โลกุตระธรรม ศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้านำมาถ่ายทอดให้คนในยุคนี้ประพฤติปฏิบัติ ยังมีมรรคมีผลอันนี้ ไม่สูญเปล่า ยังเหลือเชื่อ ยังมี”อุปาติ”ศาสนาพุทธอย่างแท้จริง นี่แหละเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่สำหรับอาตมา

อาตมาภาคภูมิใจในสิ่งนี้ คนอื่นเขาจะไม่เข้าใจก็ไม่มีปัญหาอะไร vprk’เถรสมาคมเขาทำไม่ได้ เขาไม่เข้าใจด้วย เขาไม่เชื่อด้วยมันเป็นความผิดเพี้ยน มันเป็นความเสื่อมที่เขาไม่รู้แก่นสารแท้ของศาสนาพุทธแล้ว แต่อาตมานี้เอามาได้ เพราะอาตมามีของตนเองมันฝังอยู่ในรากของอนุสัยของอาตมา เป็นของตนเองที่ได้มาถึงมาพูดมาบอกความจริงว่า

อาตมาเกิดมาในยุคนี้ อาตมาเป็นสังฆอภิญญา เป็นผู้มียอดความรู้แก่นแท้ของศาสนาพุทธที่เป็นโลกุตระธรรมนั้น มีมาในตัวเองแล้ว ในคนที่ได้ชื่อว่า สังฆอภิญญา คือผู้ที่รับถ่ายทอดแก่นแท้เนื้อหาสาระของโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้านั้น เอามาไว้ที่จิตตัวเองแล้ว จะตายจะเกิดอีกก็ชาติมันก็ติดไปกับตัวเรา โดยไม่ต้องมีครูบาอาจารย์ ไม่ต้องมีตำราก็ได้ แต่โชคยังดีที่มีตำราเพื่อใช้ยืนยันตำรานี้คือพระไตรปิฎกเป็นต้น เขาก็ยังนับถือพระไตรปิฎกอัน

เดียวกัน แต่เขาไปเข้าใจผิดเพื่อนไปแล้ว คำเดียวกันเขาเข้าใจไป
เป็นอย่างอื่น ไม่ตรงกัน

เช่นคำว่า “บุญ” เขาเข้าใจเป็นเรื่องกุศล ลึกซึ้งนะ เขาเข้าใจว่า
บุญมีความหมายว่าเป็นการสร้างสมความดี ที่จริงมันเลยสูงส่ง ไม่มี
คำจะบอกว่า มันดี จะว่าไม่ใช่ก็ได้ ก็ใช่ แต่มันก็ไม่ใช่ความดีที่จะ
ต้องมีเป็นสมบัติ มันดีแบบวิบัติ มันดีแบบฆากิเลส เพราะฉะนั้นเขายัง
เข้าใจยากอยู่เลย

คำว่า บุญนี่คือพลังงานชนิดหนึ่งของจิต ที่สามารถที่จะ.. ผู้ที่
ทำใจในใจเรียกว่ามโนการ ทำใจในใจให้เกิดพลังงานขั้นที่มี
อิทธิฤทธิ์หรือมีธรรมฤทธิ์ ถึงขั้นกำจัดกิเลสให้ตายไปได้

ซึ่งมันเป็นความรู้ของมนุษยชาติที่ยิ่งใหญ่มากอันนี้ มันรู้จัก
กิเลสและรู้จักวิธีสร้างปัญญา บุญนี่ก็คือ กิเลสถูกฆ่าด้วยปัญญา
ปัญญาเป็นเครื่องฆ่า ฆ่าได้สำเร็จ พลังงานปัญญานี้ฆากิเลสได้
สำเร็จเรียกชื่ออีกทีหนึ่งว่า “บุญสำเร็จกิจ” ฆากิเลสตายไม่เกิดอีกก็
เรียกว่า”จบกิจ”

จบกิจของมนุษย์เท่าที่สูงสุด เท่าที่จะเป็นกิจยิ่งใหญ่ที่ทำได้
จบชนิดที่ไม่เกิดอีกเลยเด็ดขาดนิรันดร์ เกิดอีกชาติหน้าก็ไม่เกิด
ชีวิตเราจะยังอยู่เป็นโพธิสัตว์ ชาติหน้ากิเลสอันนี้ก็ไม่เกิดอีก อีกรู้
ชาติก็ไม่เกิดอีก เป็นนิยตะเที่ยงแท้ อย่างนี้เป็นต้น

นี่เป็นสาระแก่นสารของธรรมะพระพุทธเจ้าที่อาตมานำมา
ถ่ายทอด พวกเราทำได้ มากน้อยก็แล้วแต่ ผู้ใดเห็นความสำคัญก็
เอาใจใส่เถอะ ผู้ใดไม่เห็นความสำคัญ ก็แน่นอน หรือเห็นความ
สำคัญนิดหน่อย เห็นความสำคัญพอประมาณอะไรก็แล้วแต่ มันก็
ใส่ใจ หรือเอาชีวิตมาทุ่มโถมให้แก่สาระสำคัญอันนี้ เท่าที่แต่ละคน
จะเห็นความสำคัญ

เพราะฉะนั้นผู้ที่เห็นความสำคัญของโลกุตระธรรมที่แท้จริง แล้วอย่างเด็ดขาด จะไม่ไปออกไปข้างนอกไปอื่น จะมาอยู่รวมกันอยู่ที่จุดบวร ของความเป็นโลกุตระ หรือความเป็นอโศกในยุคนี จะมาอยู่ที่นี่ ไม่ไปออกไปอื่นหรือ เพราะออกไปอื่นก็ยังคงต้องไปมีวิบากอะไรต่ออะไรไปอีกเยอะ แต่อยู่ที่นี่แล้วจบเลย ไม่ต้องมีวิบากที่จะต้องไปมีสะดุดมีทุกข์มีร้อนแบบโลกียะแบบอะไรต่ออะไรอีก อยู่ที่นี่ไป ปลอดภัยไป เป็นทางที่โปร่ง เป็นทางที่สะอาด เป็นทางที่ไม่มีอะไรสะดุด ไปจนกระทั่งต่อไป นี่เป็นเนื้อหาอันยิ่งใหญ่

53 ปี อาตมาทำงานมานี้ ก็ได้ และมีผู้เห็นจริงอันนี้ ได้มารวมกัน สุดท้ายก็มาตายอยู่กับหมู่กลุ่มสังคมชุมชนชาวอโศกนี่ เอาชีวิตมา ตายอยู่กับที่นี่เยอะ มีผ่านไปเยอะแล้ว หลายคนเข้ามาเมื่ออายุมากแล้ว กว่าจะมาได้ หลายคนก็ไม่ถึงอายุมาก มาอยู่ได้ก่อนที่จะแก่ บางคนก็ยังอยู่ไปตั้งแต่เด็ก จนเดี๋ยวนี้ก็ยังอยู่ ไม่รู้ว่าจะออกไปหรือเปล่า แต่มีอยู่ แต่ไม่ได้จับสังเกตทีเดียวว่า อยู่ตั้งแต่เด็กหรือเกิดในที่ เสร็จแล้วก็อยู่ในนี้ ไม่ออกไปจนสุดท้ายจนตาย อันนี้ยังไม่ได้อายุของอโศกมันยังไม่ยืนยาวขนาดนั้น เพราะว่าคนที่เกิดในที่ อาตมาทำงานมา 53 ปี อย่างน้อยเขาก็จะอายุประมาณ 30 อย่างเก่ง เพราะอาตมาทำงานมาตั้งแต่อายุ 36 ปี ตอนนี้อายุ 90 แล้ว ก็ 53 ปี

เพราะฉะนั้นพวกเรา มา แม้แต่เริ่มเกิด อย่างเก่งมันก็ยังไม่ถึง 53 ปี ก็กว่าจะมีคนที่มาเกิดในที่แล้วก็มีชีวิตอยู่ในนี้ ก็ประมาณ 20-30 ปี ก็ถือว่ายังไม่นานเลย ที่จะทำให้เกิดแก่นแกนของสาระเป็นโลกุตระธรรม มันไม่ใช่เรื่องเล่น

อาตมาเรียกว่าโลกุตตรธรรมโดยพยัญชนะของพระพุทธเจ้า มัน
เป็นคุณธรรมที่เหนือกว่าโลกียะชนิดที่อธิบายไม่ได้ เพราะมัน
ตรงกันข้ามกัน

โลกียะมันไปทางที่ไม่ขาดจาก ลภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ไม่
ขาดจากโลกโลกียธรรม โลกโลกีย แต่โลกุตระมันขาดเลย มันไม่
เอาเลย แม้ไม่บวช มาอยู่ในชุมชนนี้ก็ไม่เอาแล้ว ลภ ยศ สรรเสริญ
โลกียสุข มาเป็นฆราวาสหญิงฆราวาสชายจนแก่จนตายไป ไม่ถึง
บวช เพราะบวชจะต้องอยู่ในพิธีกรรม อยู่ในหลักเกณฑ์ อยู่ในศีลอยู่ใน
วินัยก็ไม่ชอบ ชอบที่จะอยู่อย่างอิสระ ตกหล่นบ้างอะไรบ้างก็เรื่อง
ของเรา ไม่ต้องไปลำบากลำบากอะไรกับใคร อิสระเสรีภาพสูงสุดที่
เป็นเรื่องของมนุษย์

ถ้าอาตมายังมีชีวิตอยู่ก็ต้องนำพาสิ่งนี้ และขอยืนยันว่า เกิด
มาเป็นมนุษย์ไม่มีอะไรดีที่สุดในเทวโลกุตตรธรรม

อาตมาพูดอย่าไม่รู้จะเข้าใจแค่ไหนกันบ้างว่า พระพุทธเจ้านี้ก็
เป็นคนเหมือนกันกับเราทุกคน ไม่ได้ฉลาด ไม่ได้โง่อะไรต่างกัน
เลย ธาตุแห่งความรู้ ธาตุแห่งจิตวิญญาณ มีสิทธิ์ที่จะเข้าใจหรือว่า
เจริญได้สูงสุดเหมือนกันหมด มีสิทธิ์นะ ส่วนใครจะทำได้สำเร็จหรือ
ไม่มันอีกเรื่องหนึ่ง มีสิทธิ์เท่ากันทุกคน

คนอย่างพระพุทธเจ้า มีพร้อมในโลกีย ลภ ยศ สรรเสริญ
โลกียสุข ท่านไม่เอาเลย เอาชีวิตมาทางนี้ แล้วก็ ปรีนิพพานเป็น
ปริโยสาน เป็นปางสุดท้าย

อย่างอาตมาก็รู้แล้ว ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน แต่อาตมายังไม่
ยอมปรีนิพพานเป็นปริโยสาน แม้นตายลงไปชาติหนึ่งๆ ก็ยังไม่ยอม
ยังจะบำเพ็ญอย่างน้อยก็สืบทอดธรรมะของพระพุทธเจ้า เมื่อ
พระพุทธเจ้าท่าน ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน แล้วเราก็ต้องรับผิดชอบ

ต่อ ต้องรับไม้ต่อ ต้องสืบสานต่อ ไปจนกว่าจะถึงวาระที่ควร เช่นให้
มันครบพุทธกัปของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ อย่างนี้
เป็นต้น ก็อธิบายมาหมดแล้ว เพราะมันไม่มีอะไรสำคัญกว่านี้

ไม่มีอะไรสำคัญกว่าที่ต้องให้มีในมนุษยชาติ ต้องให้มี
โลกุตระธรรมยังมีในมนุษยชาติ ถ้าไม่มีโลกุตระธรรมแล้วในยุคไหนก็
แล้วแต่ แสดงว่าเป็นยุคกสิยุค เป็นยุคสังคมมนุษย์เสื่อม เป็น
"พุทธันดร" เป็นยุคที่ว่างจากศาสนาพุทธ มันเป็นยุคเสื่อม เป็นกสิยุค
ซึ่งไม่ต้องพูดเลย

ทุกวันนี้ เราก็เห็นมันฆ่าแกงกัน อย่างที่เรียกว่า มันไม่รู้แม้แต่ศีล
ข้อ 1 ข้อเดียว พวกนี้ไม่รู้จักความเป็นชีวะ รู้จักลำดับของความเป็น
มนุษย์ ที่พลังงานในระดับตั้งแต่พลังงานดินน้ำไฟลม เป็นมหาภูตรูป
นอกจากมหาภูตรูปแล้ว สูงขึ้นมา มาเป็นมหาภูตรูป แล้วมาเป็น
ภูตคาม มาเป็นพีชคาม มาเป็นเจตภูต แล้วมาเป็นปาณะ มาเป็น
เจตสิก แล้วถึงจะเป็นสัตตะ แล้วถึงจะเป็นจิตนิยาม หรือจิตวิญญาณ
นี่ นี่พลังงานที่จะมีลำดับขั้นที่จะพัฒนาขึ้นมา

นี่เป็นรายละเอียดที่ใช้พยัญชนะสื่อแทนสภาวะของสังขาร
พระพุทธเจ้าตรัสรู้ละเอียดละอออย่างนี้ นี่พยัญชนะบาลีบ่งบอกไว้
อาตมาเป็นผู้ศึกษาแล้วเข้าใจลำดับพวกนี้ ที่เรียงลำดับพวกนี้
อาตมาไม่ได้ท่อง เอามาจากสภาวะและเอาพยัญชนะมาแปะใส่
สภาวะเหล่านี้ เรียงกันมาพูดให้ฟัง

วันนี้มารวมกัน มีนักเรียนผ่านระบบสัมมาสิกขาไปแล้ว
จำนวน 4,112 คน นี่เป็นข้อมูลที่ได้รับฟังจากการสรุปรายงานมา
บอก โอ้...โอโศกเราเพียงจะมีจบไปแค่ 4,000 กว่าคนเอง โอโห!
ทำงานมา แต่เราตั้งโรงเรียนมาไม่ใช่ 53 ปี อาตมาเริ่มตั้ง
โรงเรียนปี พ.ศ.อะไร เริ่มตั้ง กศน ปี 2533 ปีนี้ 2566 ก็ทั้งหมด

33 ปี มีจำนวนนักเรียน 4,000 กว่าคนเอง ยังไม่มากเลย แต่ก็มีแล้ว มันเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นแล้วในสังคมมนุษยชาติ กิดี้ ก็ทำ

อาตมาเกิดมาชีวิตก็เหมือนมันกับพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเห็นความสำคัญเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นท่านตรัสรู้แล้วก็ไม่ได้ไปทำงานอื่นอย่างที่เคยพูดเคยเทศน์ให้ฟัง ท่านก็มาทำงานต่อทอดเรื่องโลกุตระธรรมออกไป 45 พรรษา แล้วท่านก็ปรินิพพานออกไป

อาตมารู้ตัวตั้งแต่อายุ 36 อาตมาก็ไม่เอาแล้วเรื่องทางโลก เลิกทำงานทางโลก เพราะเกิดมาเป็นคนมันไม่มีอะไรดีกว่าโลกุตระธรรม คุณจะไปเกิดทุกข์ๆ สุขๆ ลงนรกขึ้นสวรรค์อะไรก็แล้วแต่ไปอีกก็ชาติก็ชาติ มันก็ไม่มีอะไร มันก็คืออนรกสวรรค์มีสภาพ 2 จนเรามาอยู่นี้เป็นสภาพหนึ่งคือไม่ทุกข์ไม่สุข ไม่มีสวรรค์ไม่มีนรก แล้วก็มีจบคือศูนย์เป็นศูนย์ได้ ถ้ายังไม่ศูนย์ก็ยังคงเกิดเป็นโพธิสัตว์อยู่ก็เกิดไป จะเกิดถึงขั้นมีปณิธานแบบพระอวโลกิเตศวรก็เชิญ ใครไม่เข้าใจพระอวโลกิเตศวรหมายถึงอะไร? ใครไม่รู้? ยกมือ! โอ้ ยังไม่รู้กันเยอะเหมือนกัน

พระอวโลกิเตศวรเป็นพระโพธิสัตว์องค์หนึ่ง ที่ตั้งปณิธานว่า จะช่วยรื้อชนสัตว์ จะช่วยเทศน์ช่วยบรรยาย จะรื้อชนสัตว์ แล้วก็จะเกิดจะตายมาช่วยให้บรรลุมรรคเป็นอรหันต์ให้หมดทุกองค์จึงจะปรินิพพานเป็นปริโยสานเป็นคนสุดท้าย แล้วคุณคิดว่าพระอวโลกิเตศวรจะได้ตายไม่เกิดใหม่นี้ จะได้ตายจริงๆ เป็นปรินิพพานเป็นปริโยสาน จะได้เป็นใหม่ ก็ไม่ได้เป็นหรอก จะไปรื้อชนสัตว์ให้หมดให้เป็นอรหันต์ให้หมดโลก แล้วตัวเองจะปรินิพพานเป็นคนสุดท้าย มันจะทำได้อย่างไร เป็นสุดยอดแห่งปณิธานที่โอเวอร์ไปหน่อยไหม มันจะเป็นไปได้ยังไง แต่มันก็ต้องเป็นอุดมการณ์อุดมคติอันหนึ่ง สุดยอดจนกระทั่งมันสุดโต่ง มันเวอร์ไปนะ แต่ว่าเขาเอาเพราะมันไม่ใช่

เรื่องเสียหายอะไร เป็นเรื่องของจิตวิญญาณที่ตั้งไว้อย่างสูงสุดใน
เป้าหมาย ยอดเยี่ยมเลย

**ปีนี้เป็นความร่วมมือของศิษย์เก่าครั้งที่ 1 อบอุณหขนาดนี้ ครั้ง
ต่อไปให้ยิ่งกว่านี้ ยิ่งยิ่งขึ้นเทอญ
(ทุกคนเปล่งเสียงพร้อมกัน) สาธุ**